

Mechanička

VZNÁŠEDLO ČEKALO U SEVEROZÁPADNÍ BRÁNY CÍSAŘSKÉHO

paláce. Kai kráčel zahradní pěšinou s nenuceným výrazem ve tváři. V podpaždí držel Nainsi, svou malou androidku, a přes druhé rameno měl přehozenou brašnu se svetrem s kapucí. Nespěchal, ani se neloudal. Předstíral, že mu nezáleží na tom, že na něj lidé zírají. Stejně ho mohli kdykoli vystopovat. Pod kůží měl hned dva identičipy a jeho bezpečnostní tým se skládal z expertů, kteří ho sledovali na každém kroku.

Nebylo žádným tajemstvím, že opouští palác.

Jen nechtěl, aby se o tom dozvěděla veřejnost.

Dnešní den byl nejteplejší z celého týdne; vlasy se mu z nepříjemného horka a vlhka lepily na krk. Zahradní brána se bez hlesu otevřela, ale Kai cítil, jak bezpečnostní kamera nad jeho hlavou monitoruje každý jeho pohyb. Nevšiml si toho a ke vznášedlu došel se stejným vyrovnaným sebevědomím, s jakým si v poslední době zvykl vykonávat i ten nejobyčejnější úkon. Mávl zápěstím se zabudovaným identičipem před snímačem a dveře vozidla se s tichým zahučením otevřely. Za matnými skly se ukrývala prostorná kabina.

Z neviditelných reproduktorů se linuly klidné tóny flétny a vzduch uvnitř byl příjemně chladný, přestože kbelík s ledem nabízející široký výběr ochucených šťáv a ledových čajů pokrývaly kapky sražené vody.

Kai strčil Nainsi dovnitř a teprve potom se usadil na jednu z čalouněných sedaček. Když se za ním zavřely dveře, uvědomil si, že se mu navzdory klidnému prostředí hlasitě rozbušilo srdce.

„Dobré odpoledne, Vaše císařská Výsosti. Jaká je vaše cílová destinace?“ zeptal se umělý ženský hlas.

Otřel si kapku potu, která mu stékala po spánku. „Tržiště v centru města.“

Loď se vznesla do vzduchu a vzdálila se od paláce. Obkroužila ochrannou vnější zeď a pak se pustila z kopce dolů směrem k Novému Pekingu. Kai se zatemnělými průzory díval na svět venku – město, jehož obraz se chvěl v přívalech horka, okna a kovové struktury, které se třpytily v odpoledním slunci.

Miloval tohle město. Miloval tuhle zemi.

Riskoval by všechno, aby je ochránil.

Prudce se nadechl, vzal do ruky přenosnou obrazovku a zobrazil na ní síť. Na hlavní stránce ho přivítal profil, který objevil před několika dny.

LINH CINDER, LICENSOVANÝ MECHANIK

LOKACE: KAŽDOTÝDENNÍ TRH, NOVÝ PEKING

STÁNEK: # 771

480 HODNOCENÍ; SPOKOJENOST ZÁKAZNÍKŮ: 98,7%

Na stránce nebyl žádný obrázek obchodu ani jeho majitele, ale Linh Cinder měl pověst nejlepšího mechanika ve městě a hodnocení jeho profilu převyšovalo všechny ostatní, které Kai vyhledal. O Cinderovi se poprvé doslechl od jednoho z palácových mechaniků, kteří měli na starost královské androidy. Když se jim po základních testech nepodařilo při-

Jít na to, co je s Nainsi špatně, někdo zmínil právě Cindera jakožto člověka, který by pravděpodobně dokázal androida opravit.

Objednáme nového, říkali. Připíšeme to k palácovému rozpočtu. To je standardní postup. Koneckonců je to jen výukový android s několika pomocnými aplikacemi. Nebude těžké ho nahradit, Vaše Výsosti. Nemusíte si s tím dělat starosti.

Jenže se mylili. Nainsi byla nenahraditelná. Informace, kterými disponovala (Kai v to alespoň doufal), byly zásadní a nezbytné.

Připjal si obrazovku zpátky k opasku, přitáhl si robota k sobě a zkontroloval jeho senzor, který byl černý už několik dní. Znovu stiskl miniaturní knoflík, kterým se android zapíнал. Nic se nestalo.

Povzdechl si, přestože dávno přestal doufat, že se Nainsi jednoduše probudí a vydá mu svá tajemství. Její zdrojový článek byl plně nabitý a podle provedených testů všechno perfektně fungovalo. Nikdo nemohl přijít na to, co se pokazilo, a načasování nemohlo být horší.

„Jsme tak blízko,“ zašeptal si sám pro sebe. Opřel se o sedačku a prohrábl si rukou vlasy. Za poslední týdny v něm rostlo rozhořčení a zoufalství a svíraly mu hrud. Začalo to dnem, kdy k nim na „velvyslanceckou návštěvu“ přijela měsíční divotvůrkyně Sybil Mira. Byla to čarodějnice. Děsivá, manipulující čarodějnice. Jen vědomí toho, že se pohybuje po císařském paláci, ho naplňovalo odporem. I když nebyla ve stejné místnosti, neustále na sobě cítil její oči, její horký dech. Možná byl paranoidní, nebo šlo o nějaký měsíční trik, ale nemohl se dočkat chvíle, až ta žena opustí palác a nechá jeho rodinu a zemi na pokoji.

Potom jeho otec onemocněl.

Ne, *neonemocněl*. Nakazil se morem. Umíral – a neexistoval způsob, jak by mu Kai mohl pomoci.

A teď tohle. Nainsi se pokazila přesně ve chvíli, kdy si byl jistý, že objevila něco užitečného, něco nedocenitelného.

Informaci o místě, kde se nachází princezna Selene.

Věděl, že je to riskantní. Kdyby se Sybil Mira nebo kterýkoli jiný měsíčnían dozvěděli, že se pokouší ztracenou princeznu najít, mohlo by to vést k politické katastrofě mezi Měsícem a Zemí. Věděl, že královna Levana by jen tak nezapomněla, že se ji Kai pokusil svrhnout.

Ten risk však stál za to. Najít Selene a dosadit ji zpátky na měsíční trůn byla dost možná jediná šance, jak se zbavit královny Levany a jejích hrozeb na adresu Východního společenství. Hrozeb, v nichž se otevřeně mluvilo o válce. O hrozném otroctví.

A co hůř – hrozeb o *sňatkovém* spojenectví.

Něco takového nemohl dopustit. Musel najít skutečnou dědičku měsíčního trůnu dřív, než bude pozdě.

S Nainsi pracovali na výzkumu celé měsíce. Narazili na bezpočet klamných tvrzení, falešných stop a slepých uliček, ale poslední dobou si byl jistý, že se někam dostávají. Nainsi se dozvěděla o měsíčním lékaři, kterého podezřívají z toho, že stojí za zmizením princezny Selene, a také se ukázalo, že měl před lety poměr s pozemšťankou.

Byla to malá naděje, nejmenší z nejmenších, ale instinkt Kaiovi napovídal, že je za tím něco víc. Přikázal Nainsi, aby o tom lékaři a pozemšťance zjistila co nejvíc, a potom, o pouhé dva dny později – nic.

Nainsi jako by zemřela.

Nejraději by bil hlavou o zeď.

„Brzy budeme v centru města,“ zatrylkoval mechanický hlas a přetrhl mu myšlenky. „Kde si budete přát vystoupit?“

Kai se podíval z okna. Ulice se nořily do stínů vrhaných vysokými budovami, které se tyčily všude kolem. V průčelí obchodů se leskly obrazovky s reklamami, dokonale nastro-

jené robospolečnice předváděly poslední módu či nejnovější elektronická zařízení. O kus dál byl okraj tržnice, kam měl namířeno – stánky namačkané jeden na druhý, nekonečné davy lidí.

„Tady to bude stačit,“ řekl a z batohu vytáhl šedý svetr s kapucí, jež propašoval z paláce – byl to ten nejdiskrétnější kus oblečení, který vlastnil.

Vznášedlo sklouzlo ke kraji ulice. Magnety zahučely, jak pomalu dosedlo na zem. „Mám tu na vás počkat?“

„Prosím,“ řekl, protáhl ruce rukávy a zapnul si zip až ke krku. „Nezdržím se dlouho.“

Přemýšlel, že by taxíku zadal přesný čas, kdy ho má vyzvednout. *Pokud se do hodiny nevrátím, nejspíš mě přepadli paparazzi a ječící holky a měli byste za mnou poslat palácovou ochranu.* Ještě to ani nevyslovil a už si připadal melodramaticky. Tak si jen nasadil kapuci a vystoupil ze vznášedla s Nainsiným hruškovitým tělem v podpaží.

Nedošel daleko, když na jeho smysly zaútočil chaos tržiště. Vůně citrónové trávy, zázvoru, pečícího se masa. Smích dětí, halekání obchodníků, vyzvánění doprovázející oznámení o prodeji. Dokonce i ve stínu panovalo nesnesitelné vedro a prosakovalo mu svetrem, takže si připadal jako v kokonu. Trochu si rozeplul zip, ale sundat si kapuci se neodvažoval. Rozhodně na sebe nechtěl upoutat pozornost.

Což byl problém – jako korunní princ pozornost přitahoval jednoduše *vždycky*.

Korunní princ, budoucí císař.

Ne, teď nad tím nemůže přemýšlet. Ochromilo by ho to. Pomyšlení na to, že mu otce vezme stejný zhoubný mor, který ho před lety připravil o matku. Představa toho, jak nastupuje na trůn, na všechny ty lidi, kteří spoléhají na to, že udělá správnou věc, učiní ta nejlepší rozhodnutí. Bylo toho příliš. Nebyl připravený. Ještě ne. Možná nebude nikdy.

Polkl hořkou žluč, která se mu drala do krku. Dnes měl jedinou povinnost: přesvědčit se, že Linh Cinder dokáže opravit Nainsi.

Jakmile bude Nainsi zase fungovat, může pokračovat v pátrání po princezně.

Pomaloučku vydechl. Pak do plic znovu nasál vzduch a nechal vůni pouličního jídla a vonných tyčinek, aby mu přetrhla tok myšlenek a přivedla ho zpátky na tržiště. Odvážil se zvednout hlavu a rozhlédl se kolem. Přestože ho matka jako malého chlapce občas brávala na trh s sebou, nebyl tu už celé roky a chvíli mu trvalo, než rozluštil zašlá stánková čísla na plátěných stříškách a železných rámech. Zahnul doprava, prodral se davem lidí, prošel kolem sudů s rýží a stolů s mangem, ručně tkaných koberců a zlevněných dotykových obrazovek, které byly s největší pravděpodobností pouhými napodobeninami skutečných značek.

Pak ho konečně spatřil. Věděl, že jde o stánek mechanika ještě předtím, než zkontroloval číslo na jeho stěně: 771. Zabíral ho labyrint úložných polic plných zrezivělých androidích paží, pomačkaných plátů ze vznášedel, kbelíků se šrouby a maticemi a tisíců jiných nástrojů, o jejichž funkci neměl ani to nejmenší ponětí. Hned u vstupu byl stůl potažený látkou umaštěnou od oleje, na které ležela hromada drátů a šroubováků. Uprostřed vši té změti se vyjímalá malá kovová noha pro robospolečnici, nebo možná kyborga. Bylo to tak nečekané a nenadálé, že se Kai skoro zasmál.

Jeho pobavení se však mísilo se zklamáním.

Sice bylo otevřeno, ale ve stánku nikdo nebyl.

Zamračil se a s tupým zaduněním upustil Nainsi na stůl.

O vteřinu později se ozvalo druhé bouchnutí. Někdo sykl bolestí a v příštím okamžiku zpod stolu vylezla dívka a mnu-la si hlavu. Otráveně se na Kaie podívala.

Potom strnula.

Kai dokázal přesně určit moment, kdy ho poznala.

Instinktivně se usmál. Trochu zdvořile a trochu omluvně. Taky nezapomněl přidat špetku osobního šarmu – ať už od téhle návštěvy očekával cokoli, rozhodně to nebylo setkání s roztomilou dívkou s rozčuchanými vlasy a špinavými pracovními rukavicemi.

„Omlouvám se,“ řekl. „Neuvědomil jsem si, že pod tím stolem někdo je.“

Chvíli na něj zírala s ústy dokořán. Uplynula další vteřina a pak ještě jedna. Teprve potom vyskočila na nohy a neohrabaně se uklonila. „Výsosti.“

Kai se ušklíbl a mrknul přes rameno na procházející dav. Nikdo další ho zatím nepoznal. Rychle se obrátil zpátky a naklonil se k dívce. „Možná raději, ehm...“ položil si prst na rty „... ohledně toho oslovení, ano?“

Přikývla, ale pořád vypadala omámeně, takže si nebyl jistý, jestli jí došlo, že chce zůstat inkognito.

„Správně. Ovšem. Jak... Co vám...“ Odmlčela se, stiskla rty k sobě a podívala se kamsi na jeho hrudník. Poznal, že se cítí trapně, ale nečervenala se. Alespoň zatím.

„Hledám Linh Cintera,“ řekl Kai. Pořád se cítil provinile, že ji tak překvapil. „Je tady?“

Nervózně si pohrávala s lemem levé rukavice. Myslel si, že si je sundá – musely být stejně teplé a nepříjemné jako jeho svetr –, ale neudělala to. „Já... já jsem Linh Cinder.“

Kai překvapeně povytáhl obočí. To nemůže být pravda. Třeba ho špatně slyšela. Linh Cinder je možná rodinné jméno, které dostala po technicky založeném strýčkovi nebo někom podobném.

Tahle dívka byla stejně stará jako on, pravděpodobně ještě mladší.

Položil dlaň na Nainsinu hlavu a předklonil se. „Vy že jste Linh Cinder?“

„Ano, Vaše Vý-“ Znovu se zarazila a kousla se do rtu dřív, než stačila vyslovit jeho královský titul. To malé, rozpačité gesto bylo překvapivě okouzující.

„Mechanička?“

Dívka – Cinder – přikývla. „Co pro vás mohu udělat?“

Kai na ni zíral.

Linh Cinder.

Všechna ta sláva. Pověst. Vynikající hodnocení.

Nejlepší mechanik v Novém Pekingu byla dospívající dívka?

Kaie to zaujalo a pobavilo, ale především to na něj udělalo dojem. Sám potřeboval pomoc pokaždé, když instaloval nový software, a tahle holka mezitím vedla svou vlastní živnost. Jako mechanika.

Kai byl vždycky zvědavý, pokud šlo o lidi. Torin tvrdil, že právě díky téhle vlastnosti z něj jednou bude dobrý císař. Chtěl vědět víc. Jak se k takovému oboru dostala? Kde se to všechno naučila? A kolik je jí let?

Cinder, které jeho údiv unikl, dál zírala na jeho hrud. A pořád si kousala ret.

Kai se přikrčil, aby jí viděl do tváře, a donutil ji tak, aby mu pohlédla do očí. Když si byl jistý, že se na něj dívá, znovu se usmál. Chtěl působit přátelsky, možná ji dokonce utěšit, ale když viděl, jak se jí rozšířily oči, napadlo ho, že ji možná vyplašil ještě víc.

Když se napřímil, alespoň už neodvrátila pohled.

Vlasy měla svázané do culíku vysoko na temeni, kolem čela a uší jí poletovaly rozčuchané prameny. Vypadalo to, že si vlasy a oblečení neupravila celý den, možná se o ně nestarala nikdy. Byla hezká, ale ne krásná. Její půvab nebyl zjevný, dokud jste se nepodívali pořádně.

A Kai si s překvapením uvědomil, že se pořádně dívá.

Všiml si šmouhy od mazacího oleje, který jí ulpěl na čele, napůl schovaný za rozčuchanou ofinou.

Zdusil v sobě další zasmání.

Bylo to tak roztomilé a tak vzdálené načesaným dívkám posetým šperky, se kterými se obvykle setkával, že měl chuť natáhnout se přes stůl a skvrnu jí setřít.

V duchu vynadal svým nenechavým prstům. Vyhuboval sám sobě. Musí se soustředit.

„Představoval jsem si vás jinak,“ řekl Kai. „Trochu mě to překvapilo.“ To byl slabý výraz a Kai doufal, že si toho dívka nevšimne.

„Já jsem si vás taky představovala... ehm... jinak.“ Cinder si nervózně odkašlala a znovu sklopila oči. Tentokrát se podívala na Nainsi. Přitáhla si ji k sobě. „Copak je s tím vaším droidem, Vaše Výsosti?“

Kai svěsil ramena a nevěděl, zda je to zklamáním, nebo úlevou, anebo obojím. Nainsi. Jistě. Přišel sem kvůli Nainsi. A princezně Selene. A taky proto, aby zachránil svět před královnou Levanou a jejím krutým, nenávidným národem. Musí se soustředit, zatraceně.

„Nejde zapnout. Jeden den fungovala bez potíží a druhý den najednou nic.“

Cinder androida otočila. „Už jste s ní měl někdy problémy?“

„Ne.“ Kai odtrhl pohled od mechaniky a pohlédl na robota na stole. Jeho pozornost znovu upoutala kovová nožička ležící mezi změtí drátů a součástek, a tak ji zvedl. „Každý měsíc u ní královští mechanici provádějí údržbu a tohle je poprvé, co se porouchala.“

Nožka byla drobná – kratší než dlaň jeho ruky – a podle jeho názoru ji měli už před lety hodit do drtiče odpadků. Klouby byly ztuhlé a vrzaly, když si hrál s malými prsty, ložiska mezi plátováním byla ucpaná mazem. Z kotníkové dutiny trčelo několik drátů, o jejichž úloze neměl ani zdání. Jak mohlo pár drátků napodobit jemné motorické pohyby? Udivilo ho

to pokaždé, když na to pomyslel, i když v poslední době měl na starosti úplně jiné věci.

Na jedné straně nožky uviděl mastný otisk prstu a otřel ho rukávem. Potom si uvědomil, že se na něj Cinder dívá.

Strnul a přemýšlel, proč si připadá jako někdo, koho přistihli při něčem zakázaném.

Jenže místo toho, aby mu řekla, ať nechá její věci na pokoji, se Cinder prostě zeptala: „Musí vám být horko. Nechcete si to sundat?“

Zamrkal. Na teplo a vlhko skoro zapomněl, ale její slova mu je rychle připomněla. Měl úplně zpocené krk, vlasy se mu lepily na kůži.

„Je mi strašné horko,“ přiznal se. „Ale snažím se být nenápadný.“

Myslel si, že Cinder možná ještě něco dodá, ale dívka se po chvíli ticha znovu podívala na Nainsi a otevřela panel na jejích zádech. „Proč vám ji vlastně neopravili královští mechanici?“

„Zkoušeli to, ale nepodařilo se jim přijít na to, co s ní je. Někdo mi poradil, abych ji přinesl k vám.“ Kai odložil nožku na stůl a pohlédl na police, které zabíraly stánek za jejími zády. Tolik nástrojů, součástek a náhradních dílů. Tolik záhad. „Říká se o vás, že jste nejlepší mechanik v Novém Pekingu. Čekal jsem nějakého staříka.“

Myslel to napůl jako vtip, ale Cinder se nezasmála. „To že se o mně říká?“ zeptala se, aniž by odvrátila pohled od Nainsi. Chtěl, aby něco řekla, nějakým způsobem naznačila, jak si dokázala za tak krátkou dobu vybudovat takovou reputaci, ale dívka jen dodala: „Někdy už mají prostě doslouženo. Možná byste si měl pořídit novější model.“

Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že mluví o androidce.

Kai zavrtěl odmítavě hlavou. „Obávám se, že to nejde. Má v sobě přísně tajné informace. Je to otázka národní bezpeč-

nosti, abych se k nim dostal dříve... než někdo jiný.“ Chtěl znít tajuplně. Chtěl znít *chytrě a vtipně*, i když to byla vlastně všechno pravda.

Cinder vzhledla a tázavě na něj pohlédla.

Pokusil se o nenucený výraz a rychle dodal: „Dělám si legraci. Nainsi byla můj první android. Nechci ji vyměnit ze sentimentálních důvodů.“

Chvilí mlčela, což bylo podivně znepokojující. „Otázka národní bezpečnosti. Legrační.“

Ještě nikdy neviděl, že by někdo pronesl pochvalu s podobně kamennou tváří. Očividně ji nepobavil. Skoro to vypadalo, jako kdyby poznala, že lže – což bylo samozřejmě absurdní.

Možná, šeptal slabý hlas v jeho hlavě, chtěl, aby si to myslela. Chtěl, aby věřila, že má smrtelně důležité poslání, které vyžaduje její asistenci. Možná se na ni snažil tak trochu udělat dojem.

Což bylo k smíchu.

Byl přece princ.

Byl *korunní* princ.

Ten titul sám o sobě mnoho neznamenal, ale Kai se celý život snažil, aby z něj udělal něco víc. Studoval dějiny a politiku své země, účastnil se státních večerů, vyptával se členů otcova kabinetu na aspekty veřejné politiky. Pořád dokola sledoval otcovy projevy, dokud nedokázal sepsat bezchybnou řeč; teprve později si uvědomil, že císař zaměstnává lidi, kteří projevy píšou za něj. Už dávno se rozhodl, že udělá všechno pro to, aby si své postavení korunního prince zasloužil a dějiny ho nezavrhl jako špatného vládcu. A přestože ho den za dnem sužovaly pochybnosti o vlastní způsobilosti, hluboko uvnitř věděl, že dělá vše, co je v jeho silách.

Už dlouho nepotkal někoho, na koho by tím neudělal dobrý dojem.

Navíc už si ani nepamatoval, kdy mu na tom naposledy doopravdy záleželo.

„Domácí učitel, model 8.6,“ přečetla si Cinder na robotově plátování. „Vypadá, že je dokonale udržovaná.“

Kai otevřel ústa, aby přítakal, ale než mohl promluvit, Cinder zvedla pěst a vši silou Nainsi udeřila do kulovité hlavy. Kai překvapením nadskočil. Android začal padat ze stolu, ale Cinder ho bez námahy zachytila a postavila ho zpátky na pásy. Vypadala téměř rozpačitě, když prohlásila: „Divil byste se, jak často právě tohle zabírá.“

Kai se zasmál, přestože nezněl úplně přirozeně. Už si nebyl jistý, kdo se tu koho vlastně snaží ohromit, ani jestli se mu to daří. „Víte jistě, že jste Linh Cinder? Mechanička?“

Vtom se z prašné ulice ozvalo vrčení robotických pásů a přerušil je vysoký hlas: „Cinder! Sehnala jsem to!“

Kai se otočil a viděl, že se k nim blíží domácí android. Modrý senzor mu zářil nadšením.

Android položil na stůl další kovovou nožku, jejíž pláty byly v porovnání s tou starou lesklé a neposkvrněné. „Je mnohem lepší než ta stará, jen mírně opotřebovaná, a elektrické vedení taky vypadá kompatibilně, takže nebudou potřeba žádné úpravy. A navíc se mi podařilo usmlouvat o šest set univů nižší cenu!“

Mechanička nohu vzala a upustila ji někam za stůl. „Dobrá práce, lko. Nguyen-šifu bude mít radost, že má pro svého droidího společníka náhradní nohu.“

„Nguyen-šifu?“ podívala se androidka. „Nerozumím.“

Cinder se nervózně usmála a ukázala hlavou na Kaie. „lko, pozdrav, prosím, našeho zákazníka... Jeho císařskou Výsost.“

Androidka zaklonila svou kulovitou hlavu. Androidi neměli pohlaví, ale nejeden osobnostní čip byl naprogramován tak, aby připomínal muže, nebo ženu, a z robotova vysokého hlasu bylo jasné, že lko je ona. Kai to poznal skoro okamžitě –

lko měla koneckonců podobný tvar jako jeho Nainsi, a o té vždycky uvažoval jako o ní.

Iko se na něj podívala a senzor jí zazářil. „Princ Kai,“ řekla a Kaie zarazilo, když v jejím hlase zaznamenal něco jako povzdechnutí. „Ve skutečnosti jste ještě hezčí než na digitálních panelech.“

Kai se zasmál – byl to náhlý, přirozený smích, který se ozval dřív, než ho mohl zastavit.

„To stačilo, lko,“ napomenula ji Cinder. „Pojď do stánku.“

Androidka poslechla a bez jediného slova zmizela pod ubrusem.

Kai se s pobaveným úsměvem opřel o masivní rám posuvných dveří. „Taková osobnost se u androida hned tak nevidí. Naprogramovala jste ji sama?“

Cinder se usmála, a přestože šlo o trpký úsměv, Kai měl radost, jako by něco vyhrál. „Věřte tomu nebo ne, už jsme ji takovou koupili. Mám podezření na chybu v programování, což je nejspíš důvod, proč ji má nevlastní matka sehnala tak levně.“

„V mém programu žádná vada není!“ ohradila se lko zpoza jedné z vysokých polic.

Kai se znovu zasmál. Cinder na chvíli zachytila jeho pohled, ale pak se zase odvrátila.

Znovu se zaměřila na Nainsi.

Na důvod jeho návštěvy. Vele důležitý důvod.

Proč je tak roztěkaný?

Znovu vzal za zip a trochu si rozepnul svetr. Vedro začínalo být neúnosné. Než se dostane do taxíku, bude mít triko zmáčené potem. Naštěstí mu ještě nezačal prosakovat přes svetr.

„Tak co myslíte?“

„Budu muset provést diagnostický test. Zabere mi to pár dní, možná týden.“ Cinder si zastrčila uvolněný pramen vlasů za ucho a posadila se.

Teprve tehdy si Kai uvědomil, že se trochu třese. Možná se potřebovala napít.

Chtěl se nabídnout, že jí dojde pro trochu vody, ale pak si vzpomněl, že na podobné věci má svou androidí asistentku. A tak jen zvedl zápěstí s implantovaným identičipem a zeptal se: „Chcete zaplatit předem?“

Stěží domluvil a Cinder už mávla rukou. „Ne, děkuji. Bude mi ctí pro vás toho androida opravit.“

Otevřel ústa, aby protestoval, ale pak zaváhal. Tohle nebylo při jednání s drobnými obchodníky nic neobvyklého – podle všeho si mysleli, že pracovat pro někoho tak významného je dostatečnou odměnou, anebo jim stačila publicita, kterou podobnou zakázkou získali. Dohadování o platbě většinou skončilo tím, že se prodejce urazil a Kai si připadal jako chvastoun.

Sklonil hlavu a znovu se podíval na Nainsi. „Asi není šance, že byste ji stihla opravit ještě před slavností, že?“

„Mohla bych to stihnout,“ odpověděla Cinder a zavřela robotův panel. „Ale dokud nebudu vědět, co přesně s ní je, nemohu vám nic slíbit...“

„Já vím, já vím.“ Kai zahákl prsty o kapsy svého svetru a zhoupl se na patách. Od první chvíle, kdy začal pátrat po princezně Selene, snil o tom, že na každoročním plese oznámí, že je naživu a že si s okamžitou platností nárokuje měsíční trůn. Ples byl koneckonců oslavou světového míru. Zbavit se královny Levany, jejich nejúskočnějšího a nejproradnějšího nepřítele, byl ten největší dar, jaký by mohl svému lidu nabídnout. „Je to jen zbožné přání.“

„Jak vám dám vědět, až bude připravená?“

„Pošlete zprávu do paláce.“ Kai se odmlčel, protože si vzpomněl na Sybil Miru, věrnou královninu přísluhovačku. Znovu si uvědomil, jak je důležité, aby nepojala ani stín podezření, že pátrá po zmizelé princezně nebo jinak podrývá

Levaninu vládu. Rychle dodal: „Anebo tady příští víkend zase budete? Mohl bych se pro ni zastavit.“

„Ó ano!“ vyhrkla lko ze zadní části stánku. „Jsme na trhu každý den. Určitě se zastavte. To by bylo skvělé.“

Cinder zamrkala. „Nemusíte, jestli –“

„Zastavím se rád.“

Nelhal. Nejenže mu návštěva umožní udržet celou věc v tajnosti, ale zároveň si Nainsi osobně vyzvedne – ani chvíli ji nenechá o samotě s nějakým bezejmenným palácovým poskokem. A taky znovu uvidí Linh Cinder.

Možná se toho o ní příště dozví trochu víc.

Možná jí přece jen vyloudí úsměv na rtech. *Skutečný* úsměv.

Možná...

Možná by si měl najít jiný koníček.

Pokývl hlavou, aby se rozloučil. Kývla v odpověď, ale nepostavila se, ani se neuklonila – chovala se profesionálně, ale po okaté zdvořilosti, s níž se dnes a denně setkával u dvora, nebylo ani stopy. Svým způsobem to byla velmi osvěžující změna.

Znovu si stáhl kapuci do obličeje, otočil se a vyklouzl z krámků do hemžícího se davu.

Když se vracel ke vznášedlu, cítil se lehce, jako už dlouho ne. Věděl, že se ještě nic nevyřešilo: jeho otec stále umíral, jeho země byla stále v nebezpečí a Nainsi mu stále nemohla sdělit svá tajemství.

Ale na Linh Cinder bylo něco neobyčejného. Byla schopná a sebevědomá, třebaže příliš nervózní, aby si s ním pořádně promluvila. Bylo na ní něco, co dalece přesahovalo její překvapivou pověst.

Sevření, které pocítoval na prsou, začalo povolovat. Linh Cinder jeho problém vyřeší. Opraví Nainsi a Kai se dostane ke ztraceným informacím o princezně Selene. Najde ji

a Země bude mít v Měsíci poprvé za celé generace opravdového spojence.

Když opouštěl tržiště, měl dobrou náladu. Tu nejlepší za celé týdny.

Mechanička všechno změní.